

[Justitsministeren.]

som jeg ellers maaske vilde kunne faa. Jeg tror derfor, at man fra alle Sider maa indrømme, at økonomisk Interesse er der ikke knyttet dertil. Det forekommer mig derfor mærkværdigt, at man fra Modstanderprensens Side vil søge at bibringe Befolkningen det Indtryk, at det drejer sig om en økonomisk Interesse for den nuværende Justitsminister. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen tydeligt og klart her i Tinget vilde udtale, at hvad han end har at sige imod Lovforslaget, økonomisk Interesse har det ikke for den nuværende Justitsminister udover det, jeg nu har sagt. Derimod betyder det en Besparselse for Staten, ogsaa naar jeg gaar af som Justitsminister.

Jeg har sagt, hvilken personlig Interesse jeg har af dette Lovforslag, men foruden denne personlige Interesse er det for mig et Principsspørgsmaal, et Principsspørgsmaal af den allerstørste Betydning. Det Spørgsmaal, der foreligger, er Spørgsmaalet om, hvorvidt en Embedsmand, in concreto en Dommer, skal afbryde sin Embedskarriere for at gaa ind som Minister en kort Tid, saaledes som det jo er under de nuværende Forhold.

Man siger, at Spørgsmaalet i første Instans er et Domstolsspørgsmaal, et Retspørgsmaal. Det er efter min Mening ikke rigtigt. Selv om man fra Domstolens Side hævdede, at det var bedst, at Dommerne alene var Dommere og ikke maatte have med noget som helst andet at gøre — en Betragtning, som jeg mener er urigtig —, er der andre Hensyn, Hensyn til Samfundet, der gør sig gældende. Naar man fra Samfundets Side, eventuelt fra et enkelt Partis Side, ønsker en Embedsmand ind som Minister, skal han saa være afskaaret fra det? Jeg mener nej. Jeg mener, at de Tilfælde, som det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen og jeg drøftede ved første Behandling, Dommerne Casse, Klein og Krieger, tilstrækkelig klart viser, hvilken Indsats en Dommer undertiden kan gøre i Lovgivningsvirksomheden, og jeg maa ligesom ved første Behandling bestemt hævde, at for Kleins Vedkommende var Forholdet det, at han, forinden han gik ind som Justitsminister, allerede Aaret før var sikret den første Plads i Højesteret, der blev ledig.

Det er dette Principsspørgsmaal, som jeg har ment det rigtigt at gaa i Kamp for: at man ikke af Hensyn til Samfundet kan være tjent med at udelukke Embedsmænd som Helhed. Jeg indrømmer det ærede Medlem Hr. Holstein, at det er kedeligt,

at det ser ud som en personlig Interesse. Jeg har derfor søgt at vise, at det ikke drejer sig om en økonomisk Interesse, men om den Interesse, jeg har i, naar jeg gaar af som Minister, at kunne vende tilbage til dette Embede, og at det for mig tillige er et Principsspørgsmaal — det vil jeg bede det ærede Medlem Hr. Holstein fuldt ud tro paa, idet jeg mener, det vil være forkert at gennemføre et modsat Princip.

Man indvender to Ting imod dette Lovforslag. Man indvender for det første, at man herved vil gribe ind i Domstolens Uafhængighed, og for det andet er der nu kommet en Henvisning til Retsplejeudvalgets Skrivelse. Maa jeg først med Hensyn til Domstolens Uafhængighed sige, at selve Udtrykket „Domstolens Uafhængighed“ er jo et Slagudtryk. Overfor Slagudtrykket „Domstolens Uafhængighed“ staar det modsatte Synspunkt: at man ikke vil finde sig i, at Domstolene skal blive „en Stat i Staten.“ Ogsaa dette er selvfølgelig et Slagudtryk. Det, det kommer an paa, er de reelle Betragtninger.

Spørgsmaalet er altsaa i det foreliggende Tilfælde dette: Griber man herved ind i Domstolens Uafhængighed og begrænser Domstolene i deres Virksomhed paa en Maade, som man ikke hidtil har gjort? Dertil maa jeg sige: Nej, saa langt fra. Man giver tværtimod her Domstolene en Beføjelse, som de aldrig før har haft, nemlig Beføjelse til at kontrolere i et Forhold, hvor der før ikke var Kontrol, fordi det var de højeste Statsmyndigheder, der her optraadte.

Man kan ikke sige fra nogen Side, at selve Regelen er et Indgreb i Domstolens Uafhængighed. Hvad er det da, man er bange for? Det er ikke for selve Regelen, men det er for det Misbrug, man indirekte kunde gøre af den. Man skal med andre Ord nu til at give Reglerne overfor de højeste Statsmyndigheder, som om de vil gøre sig skyldige i Misbrug, thi den rette Anvendelse af Regelen gør ingenting, det er kun Misbrugene, som vil være skadelige.

Men jeg gad vide, hvorledes Offentligheden vilde stille sig overfor den Embedsmand, som ikke benyttede Regelen direkte, men benyttede den til Misbrug. Og her vil jeg bede Dem lægge Mærke til, at man kan ikke begynde at indrette Reglerne efter, at de højeste Faktorer gør sig skyldige i Misbrug, Reglerne maa sigte til de normale Tilfælde, hvor alt gaar med de højeste Faktorer, som det skal. Hvis man begynder at give Regler ud fra det Synspunkt, at man her har med Folk at gøre, der vil misbruge deres Stilling, ved jeg ikke, hvor man er henne.